

WAARALINNAN SALAISUJDET

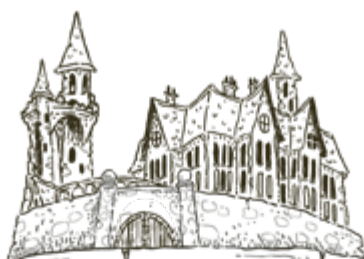
2

VERENPUNAINEN KRISTALLI

KUVITUS
TEMU JUHANI

JANNE MALINEN

TAMMI

WAARALINNAN SALAISUUDET

2

VERENPUNAINEN KRISTALLI

JANNE MALINEN

KUVITUS
TEEMU JUHANI

Tammi Helsinki

Teksti © Janne Malinen 2023
Kuvitus © Teemu Juhani 2023
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-4756-4
Painettu EU:ssa

*Särkyneille unelmoijille, tunteen palon ajamille ja niille,
jotka eivät lannistu mahdottomankaan edessä.*

1

Aurinko laskeutui hitaasti Waaralinnan parantolan kivimuurien taakse. Valonsäteet läpäisivät tiheiden havupuiden oksat, kunnes katosivat hiljalleen tummenevan illan hämärään. Ilmassa leijuva utuinen hehku haihtui. Yö lähestyi.

Päivä oli ollut paahtavan kuuma. Sellaisiin ei Waaralinnassa ollut koko kesän aikana totuttu, ja nyt lukuvuoden alkuun oli jäljellä enää kuusi päivää. Kesän pilvettömät poutapäivät, jolloin parantolan väki saattoi nauttia valtoimenaan porottavan auringon hyväilystä, voitiin laskea yhden käden sormilla, eikä kukaan näin loppukesän viimeisinä päivinä odottanut, että helle enää koittaisi. Sään yllättävä muuttuminen nosti lasten

ilon ylimmilleen. Jalat nousivat keveästi maasta ja huu-dot täyttivät pihan heidän riemuitessaan lämpöaallostaa. Syyskuinen hellepäivä pyyhki hetkeksi mielestä, missä he olivat ja miksi.

Hoitajattaret olivat antaneet lapsille luvan leikkiä vesi-sotaa lounaan jälkeen. Ämpärien ja kastelukannujen lisäksi keittiöstä oli saatu lainaksi ylimääräisiä kippoja ja kattiloita – vaikkakin lapset epäilivät, että keittiön bulldogit, Airi ja Aili Myllermops, olivat lainaamisesta autuaan tietämättömiä. Muurien sisällä tulvi pian ääniä, joita Waaralinnassa kuultiin harvoin. Pihalla kaikui villit onnenkiljahdukset, putoavien ämpärien ja kattiloiden kumina ja kilinä, iloiset juoksuaskeleet ja vesi-massojen pärske niiden osuessa kohteeseensa. Nauru ja leikki täyttivät Waaralinnan – ja se, jos mikä, oli poikkeuksellista. Oskar, jonka voinnissa ei kesän aikana ollut tapahtunut merkittäviä muutoksia, iloitsi hymyssä suin muiden mukana.

Hellepäivän lähestyessä loppuaan tuuli voimistui. Se oli se sama tuuli, joka oli läpi kesän puhaltanut sadetta ja kylmää viimaa parantolan nurmikentän, pihan ja tasanteiden halki. Sen mukanaan kantama koleus tunkeutui vaatekerrosten läpi aina niveliin ja selkäpiihin saakka, eikä se suostunut hellittämään otettaan edes hiljaisuuden jälkeen peiton lämpimässä.

Tuulessa oli kuitenkin nyt jotain erilaista. Oskar tunnisti sen. Se oli syksyn kovaa ja karua tuulta – ja se kol-kutti armotta Waaralinnan portteja, räystäitä ja karmeja.

Maatessaan valveilla sängyssään muiden nukkuessa Oskar tuijotti kattoa, sen paksuja mustia hirsiiä ja kuunteli. Hän tarkkaili tuulen valitusta, parantolan seiniä ja muuria vasten paiskautuvia puuskia ja toisinaan raivokkaaksi voimistuvaa huminaa.

Mutta tuulen lisäksi hän kuunteli muutakin: taloa.

Oskar vahti Waaralinnan rakenteista kantautuvia eriskummallisia ääniä: nitinää, naksahduksia ja vaimeita paukahduksia. Välillä hänestä tuntui, että vanha parantola oli elävä olento, jonka uupuneiden ja rahisevien keuhkojen huohotuksen juuri ja juuri erotti, jos vain keskittyi tarkasti. Lisäksi hän luuli joskus kuuluvansa ääniä kattorakenteiden sisältä. Oskar tiesi, mihin hänen ajatuksensa päätyisivät, jos hän antaisi niille vallan. Kyseessä ei sitä paitsi välttämättä ollutkaan hänen vilkas mielikuvituksensa; mikäli Victorin kouluttama korppi oli kerran päässyt talon seinien sisään, miksei niin voisi tapahtua uudestaan? Joinain öinä ajatus ei jättänyt Oskaria rauhaan, vaikka hän tiesi, että Victor ja korppi olivat poissa. Silloin hänen oli ravisteltava tumman-kiharaista päätänsä tai peiton alla nipistettävä itseään, jotta saisi mieltä pakottavat ajatukset katoamaan. Mikäli tämäkään ei auttanut, oli olemassa vielä eräs keino. Vierieisessä sängyssä Robin valvoi myös. Oskar tiesi, että hänen ystävänsä oli valveilla aivan kuten hänkin. Kuunnellen, tarkkailien, vahtien. Ja he molemmat tunsivat myös, että eräs punatukkainen tyttö verhon toisella puolella makasi yhtä lailla silmät auki ja korvat valppaina.

2

Kolea ja sateinen sää oli alkanut heti koulun päättyessä kesäkuussa. Se oli vetänyt Oskarin mielen apeaksi, vaikka loman alkaminen oli oppilaille kauan odotettu hetki. Se merkitsi myöhäisempiä herätyksiä, enemmän huoletonta vapaa-aikaa ja ennen kaikkea toivottua taukoa koulusta: läksyistä, pistokokeista ja esitelmistä. Täysin vapaa kesä ei ollut, sillä lomakauden aikana lapsille järjestettiin muun muassa ohjattua liikuntaa, kuvataiteen ja musiikin tunteja sekä ulkoilua. Kesän edetessä päivät alkoivat kuitenkin tuntua venytetyiltä, koska oppitunnit eivät rytmittäneet niitä. Osa lapsista huomasi kauhukseen kaipaavansa oppitunteja ja odottavansa innokkaana lähestyvää koulunalkua – ajatus, joka

olisi muualla tuntunut naurettavalta, suorastaan pätkähullulta!

Hoitajattaret kävivät, kuten aina ennenkin, hiljaisuuden jälkeen makuusalissa tasaisin väliajoin. Oskar saattoi toisinaan yhä säpsähtää oven avaamisen ääntä, minkä vastapainoksi hänet onneksi välittömästi valtasi rauha. Hoitajattarien, erityisesti Annan, mutta kesän kuluessa enenevässä määrin myös Ellen, läsnäolo merkitsi hänelle ennen kaikkea turvaa. Ei toki samanlaista kodin luomaa suojaa, jonka ainoastaan vanhempien läsnäolo saattoi saada aikaan. Silti kuluneiden kuukausien aikana oli tapahtunut jotain sellaista, mitä Oskar ei Waaralintaan saapuessaan ollut uskonut kokevansa. Hän oli alkanut tottua parantolan kolkkoutteen.

Sääntöihin oli kesän ajaksi tehty muutamia lievennytyksiä, mutta porttien ulkopuolelle meneminen oli edelleen ankarasti kielletty. Muutoin parantolassa ei menneinä kuukausina ollut sattunut mitään tavallisuudesta poikkeavaa. Ei ainakaan sellaista, mikä olisi verrattavissa Oskarin saapumisen jälkeisiin tapahtumiin: Victoriin, metsän petoon, Samueliin ja kartan löytymiseen. Oli kestänyt aikansa ennen kuin Oskar oli tullut sinuiksi sen kanssa, mikä Waaralinnassa oli tavallista ja mikä ei. Kolmannessa kerroksessa kesällä alkaneita kunnostustöitä hän ei eriskummallisuuksien joukkoon laskenut. Rakennuksen ylin kerros oli ollut suljettu jo pitkään, joten huoltotyöt eivät muuttaneet tilannetta mihinkään suuntaan. Elämä Waaralinnassa

oli siis viimeisten viikkojen ja kuukausien myötä asettunut arkisiin uomiinsa. Silti Oskarista, Vilmasta ja Robinista tuntui siltä, että tilanne ei pysyisi pitkään ennallaan.

Kesän edetessä ystäväkolmikön aavistus kävi toteen. Muutos tapahtui vaivihkaa ja kesti tovin, ennen kuin Oskar ja Vilma havaitsivat sen. Robin nimittäin viihtyi yhä enemmän tytön seurassa, joka oli saapunut Waaralinnan uuden ylläkkärin, Hjalmar Klemetin, mukana. Victorin putoamisen jälkeisenä kevätpäivänä Oskar oli nähnyt Luukaksen luota laskeuduttuaan, kun Klemettiä ja tyttöä kuljettaneet vaunut olivat sointuvan kopinan säestäminä lipuneet parantolan pihaan. Vaunut olivat kantaneet mukanaan odottamattoman yllätyksen: tytön nimeltä Krista.

Krista oli aluksi ollut hiljainen ja vetäytyvä, kunnes yhtäkkiä hän oli kaiken keskipiste. Kristalla oli olkapäille asti ulottuvat viljanvaaleat hiukset ja turkoosinvihreät silmät, joissa oli häivähdys sinistä. Krista oli lahjakas liikunnassa, joten hänestä muodostui alusta saakka Pippa Tottenhopin uusi suosikki. Lujatahtoinen liikunnanopettaja alkoi jopa pitää hänelle ylimääräisiä tunteja koulupäivien jälkeen, ja Oskar havaitsi, että tuo erityisjärjestely kaihersi jostain syystä Vilmaa. Krista matki myös taitavasti henkilökuntaa ja opettajia – erityisen hykerryttäviä olivat hänen imitaationsa johtajatar Kuntzin hitaasti kiihtyvistä palopuheista sekä Armas Riikinkankaan pyörryttävän sekavista horinoista.

Näitä sutkautuksia Oskar oli kuullut eräänä iltana ennen nukkumanmenoa verhon toiselta puolelta.

– Olenkohan minä jo kertonut tämän tarinan teille? Vai ainoastaan itselleni ja marsuilleni? Krista hauskuutti kikattavia tovereitaan professori Riikinkangasta muistuttavalla äänellä.

Johtajatar Kuntzia matkiessaan hän pyysi saada lainata Sagan silmälaseja ja kohotti hiuksensa harjamaisesti pään päälle ennen kuin alkoi keksiä moitteita ympärillään olevista lapsista niin narisevalla äänellä, että valitus muistutti umpeen ruostuneiden saranoiden kitinää.

Ei siis ollut mikään ihme, että Robin hakeutui Kristan seuraan. Tavallaan Oskar ymmärsi sen oikein hyvin. Krista veti vilpittömyydellään toisia lapsia puoleensa ja loi iloa ympärilleen. Kukapa ei haluaisi olla sellaisen ihmisen seurassa. Silti käänne hänen ja Robinin ystävyydessä tuntui yllättävältä ja epäreilulta. Robin ja Krista saattoivat kadota pitkiksikin ajoiksi parantolan kiemurtelevien käytävien syövereihin, minne muut eivät heitä osanneet tai tohtineet seurata. Samoin he saattoivat astella tuntikausia sisäpihan muurien viertä etäällä muista, mutta tervehtivät kohdatessa kuitenkin aina iloisesti.

– Ai hei, Vilma ja Oskar! Emme olleet huomata teitä, he sanoivat ystävällisesti ja ottivat heidät hymyillen vastaan.

Silti joka kerta heitä lähestyessään Oskar ja Vilma huomasivat, että kaksikko vaihtoi puheenaihetta tai vaikenä kokonaan, ja jokin vallitsevassa tunnelmassa

muuttui silmänräpäyksessä. Robin ja Krista olivat varanneet itselleen oman suljetun tilan, jossa ei ollut sijaa muille. Oskarista ja Vilmasta tuntui siltä, ettei heidän läsnäoloaan kaivattu.

Erityisesti tilanne harmitti Oskaria, sillä Robin oli ensimmäisestä päivästä alkaen ollut hänen tärkein ystävänsä Waaralinnassa. Niinpä kesän edetessä sekä hänen että Vilman into liittyä Kristan ja Robinin seuraan laantui, koska kohtaamiset tuntuivat kiusallisilta. He odottivat sen sijaan, että Robin hakeutuisi heidän luokseen.

Kristan tulon myötä kolmikön välille syntynyt side oli alkanut rakoilla. Vilma ja Oskar pelkäsivät, että Robin saattaisi unohtaa yhdessä vannotun valan: sen, että heidät yhteen sitovaa salaisuutta ei saisi kertoa kenellekään, ei edes Kristalle.

Lopulta tämä pelko osoittautui oikeaksi.

Eräänä iltana Heili oli astellut Vilman luo ja kertonut huhusta, joka oli alkanut kiertää lasten keskuudessa. Heili halusi tietää, oliko totta, että Vilma, Oskar ja Robin olivat keväällä livahtaneet muurien ulkopuolelle ja aina metsään saakka.

Vilman oli pakko valehdella.

Heilin kohtaamisen jälkeen tuohtunut Vilma etsi värittömästi Oskarin käsiinsä, koska oli vakuuttunut siitä, että Robin oli kertonut Kristalle heidän pujahtaneen keväällä hevostalleilta salaa niitylle ja että Krista oli laverrellut siitä muille. Vilma kykeni vaivoin pidättele-

mään kiukkuaan kertoessaan Oskarille kahden kesken käytävän hämyssä, mitä oli Heililtä kuullut.

– Tässä on nyt oltava jokin erehdys, Oskar sanoi ensimmäiseksi syvästi hämmentyneenä.

Hän ei suostunut uskomaan, että Robin olisi paljastanut heidän salaisuutensa.

– Robin on kertonut Kristalle, Vilma intti. – Kenties hän lipsautti asian vahingossa, mutta silti, hän petti luottamuksemme!

Lopulta Oskar sai Vilman rauhoittumaan, mutta tapaus mietitytti häntä ja jätti epäluulon siemenen hänen sydämeensä. Kumpikaan ei kuitenkaan rohjennut kysyä asian todellista laitaa Robinilta, eivätkä he halunneet uskoa olevansa epäilystensä kanssa oikeassa. Siitä huolimatta mielen perukoilla jyskytti ajatus: olisiko Robin sittenkin voinut kertoa Kristalle Victorista, korpista, Luukaksesta ja Junosta, Margaret Kuntzista, kartasta ja kaikesta muusta? Se, mitä he olivat yhdessä kokeneet, ei kuulunut kenellekään muulle, ja yhdessä vannotun valan rikkominen voisi saattaa heidät kaikki suureen vaaraan.

Tämä ei kuitenkaan ollut Oskarin ainoa huolenaihe. Loppukesän pimenevät illat ja raivoava tuuli toivat mukanaan myös muuta, minkä hän luuli ja toivoi jo kadonneen.

Äänet. Ne palasivat.

Samat kuiskaukset, joita hän oli kuullut ennen saapumistaan Waaralintaan, löysivät hänet uudestaan. Niiden kaiku oli yhtä syvä ja puistattava kuin aiemmin, mutta

pahinta oli se, ettei niitä voinut paeta. Ne eivät iltaisin pimeyden laskeuduttua ja parantolan vaiettua jättäneet häntä rauhaan vaan voimistuivat ja vyöryivät ikkunalasin läpi sisään korkeaan makuusaliin ja jäivät leijumaan tyhjään tilaan sänkyjen ja kattopalkkien väliin. Kukaan muista lapsista ei tuntunut kuulevan kuiskauksia, jotka kantoivat hänen nimeään, mutta Oskarille äännet olivat totisinta totta, eivät mielikuvituksen tuotetta.

3

Syyskuun alussa Waaralinnassa oli vielä totuttua autiompaa, sillä opettajat olivat toisaalla viettämässä kesälomiaan. Johtajattaren sihteeri Katariina Kyykkä sen sijaan oli ollut paikalla koko kesän ja naputellut kansliassa kirjoituskonettaan totutulla vimmallä.

Uusi lukuvuosi alkaisi viiden päivän päästä, ja tohina lisääntyi, kun henkilökunta palasi takaisin lomiltaan. Johtajatar Kuntz kokosi parantolan väen yhteen jo ennen ensimmäistä virallista viikkotiedotusta ja kertoi heille uutta lukuvuotta varten tekemistään valmisteluista. Oskarille johtajattaren kuunteleminen ei ollut helppoa, sillä hän tunsu edelleen vastenmielisyyttä vanhaa naista kohtaan. Se johtui osittain Oskarın keväisestä tapaamisesta

Luukaksen kanssa, jolloin he olivat puhuneet Victorista, metsästä ja sinne kätketystä aarteesta. Oskar oli joutunut valehtelemaan Luukakselle, ettei tiennyt vanhuksen tekemän kartan sijaintia, vaikka hän ja Robin olivat nähneet sen johtajattaren huoneessa. Myös Vilma oli varma, että juuri Margaret Kuntz oli repinyt kartan irti kirjasta. Oskar ei tuntenut ylpeyttä siitä, että joutui pettämään Luukaksen luottamuksen, mutta tiedon salaaminen kirjastonhoitajalta oli kuitenkin ollut ainoa keino saada Robin jäämään Waaralintaan. Robin, Vilma ja Oskar kävivät johtajatarta vastaan jatkuvaa henkistä taistelua, ja se piti kolmikön alati varuillaan. Kesällä oli vallinnut jonkinasteinen sanaton rauhan aika, mutta lapset olivat varmoja, että johtajatar tekisi seuraavan siirtonsa hetkenä minä hyvänsä.

Iltapäivän lähestyessä loppuaan Oskar istui vastaanottohuoneen edessä odottamassa päivittäistä lääkärintarkastustaan. Viileässä odotustilassa oli pysähtynyttä ja hiljaista, sillä hän oli sukunimensä myötä edelleen aakkosjärjestyksessä viimeinen.

Oskar nojautui eteenpäin siniharmaalla penkillä ja heilutti kevyesti jalkojaan reunan yli. Jalat liikkuvat sulavasti Oskarin hyräilemän melodian tahtiin. Hän pyrki laulun avulla vakuuttamaan itselleen, ettei lääkärin tapaaminen hermostuttanut häntä. Totuus oli kuitenkin päinvastainen. Ontto tunne hiipi vatsanpohjaan joka kerta, vaikka jo kuukausien ajan hän oli istunut päivittäin samalla penkillä odottamassa vuoroaan.

Huolimatta siitä, että Waaralinna oli vähitellen alkanut tuntua aavistuksen kotoisammalta, ei surumielisyyttä ollut kadonnut minnekään. Ikävä oli tehnyt pesänsä parantolaan, ja lääkärin vastaanottohuone oli sen kylmä sydän. Kun otti huomioon kaiken sen, mitä hänen saapumisestaan alkaen oli tapahtunut, Oskar oli vakuuttunut, että kuolema oli osa Waaralinnaa – se asui syvällä sen rakenteissa, tiilenmurikoissa, nurkissa ja pinnoissa, eikä sillä ollut aikomustakaan lähteä.

Oskar halusi muuta ajateltavaa ja katsahti sivulleen. Hän muisti ensimmäisen kerran, kun hän oli istunut samalla penkillä. Silloin hänellä oli ollut Samuel seuranaan. Ennen kuin tämä... Oskar ei halunnut muistella enempää. Hän halusi vain palata hyvään hetkeen ja nähdä Samuelin istumassa vieressään nauramassa ja kehittämässä pilanimiä Armas Riikinkankaalle. Valamassa häneen uskoa, että kaikki kääntyisi vielä parhain päin.

– Kielon kello soi, oli Samuel tokaissut.

Sanat palasivat Oskarin mieleen jostain syvältä muistin sopukoista.

Oskar säpsähti kuullessaan äkkiä nimensä.

– Käy peremmälle, Oskar, ääni sanoi.

Ajatuksiinsa uppoutuneena hän ei ollut kuullut uuden yllilääkärin huoneen oven avautuvan ja kellon kilsäsevän. Lyhyeksi hetkeksi mennyt ja nykyinen kiertyivät toisiinsa, ja Samuel oli poissa. Iloinen pisamakasvoinen poika oli jättänyt Oskarin yksin ja haihtunut kuin ilma neulan puhkaisemasta ilmapallosta.

VARJOT WAARALINNAN PARANTOLAN YLLÄ TIHENEVÄT, EIKÄ KUKAAN OLE TURVASSA...

Waaralinnassa puhaltavat syksyn kylmät tuulet. Uusi lukuvuosi alkaa, ja Oskar, Robin ja Vilma tapaavat jälleen parantolan tutun henkilökunnan. Kaikki on päällisin puolin hyvin, mutta pinnan alla kolmikon ystävyys joutuu koetukselle. Myös pahaenteiset yölliset äänet voimistuvat taas eivätkä jätä Oskaria rauhaan. Etsiessään metsään johtavan kartan viimeistä osaa lapset kuulevat salaperäisestä tehtävästä. Tehtävästä, jonka vain he kolme voivat suorittaa.

Waaralinnan salaisuudet 2: Verenpunainen kristalli on jännittävän ja lämminhenkisen trilogian toinen osa. Kirjasarja on vangitseva tarina ulkopuolisuuden tunteesta, ystävydestä, rohkeudesta ja menetyksestä.

Janne Malinen (s. 1981) on työskennellyt pitkään viestintäalalla sekä freelance-toimittajana. *Waaralinnan salaisuudet 1: Seitsemän kielonlehteä* oli Malisen esikoisromani.

Teemu Juhani (s. 1987) on kuvittaja, jonka töitä on julkaistu yli 20 maassa. Lastenkirjojen lisäksi hän on kuvittanut lehtiä ja oppimateriaaleja.

KANSI: TEEMU JUHANI

9 789520 447564

L84.2

ISBN 978-952-04-4756-4

WWW.TAMMI.FI